

Богородична диня

Въ едно село живѣха мжжъ и жена, прочути съ добротата и благочестието си. Затова имъ бѣха извадили и прѣкоръ — „праведниците“.

Мжжътъ и жената не само не се сърдѣха, но се радваха на този прѣкоръ.

— Вижда Господъ — думаша тѣ, когато нѣкой ги задѣваше за прѣкора имъ. — По добре е да ни се смѣятъ лошитѣ хора на добрината, отколкото да ни корятъ добритѣ човѣци за лошевината ни...

Двамата, мжжъ и жена, не бѣха между заможнитѣ, ала не бѣха пѣкъ и при най-беднитѣ. Имаха си своя кжща и дворъ, малко гора, ниви и ливади. Съ едно само не бѣше ги дарувалъ Господъ — нѣмаха си рожба отъ сърдце. Но добритѣ хора не роптаеха противъ

Бога, нито се оплакваха нѣкому отъ участъта си.

— Прогнѣвили сме съ нѣщо Господа — думаша си тѣ, — ако заслужавахме, щѣше да ни прати досега рожба...

Презъ единъ топълъ пролѣтенъ день мжжътъ и жената работѣха въ полето. Наскоро бѣше валѣлъ дѣждъ, падна добра влага, и мжжътъ преоранивитѣ си. Сега той копаеше широки гнѣзда въ нивата, а жената зариваше семето въ прѣхкавата прѣстъ. Засѣваха си хората дини за лѣтото. Въ други гнѣзда тя слагаше тикви, пжпеша, слънчогледови сѣмена и метличина.

Умориша се отъ работа и къмъ обѣдъ седнаха да отпочинатъ и похапнатъ нѣкой залъкъ хлѣбъ. Покрай нивата имъ минаваше пжтъ. Едва седнаха и забелязаха, че презъ